

گزارشی از سنگرهای نبرد جنوا

در روزهای ۲۰ الی ۲۲ ژوئیه شهر جنوا صحنه جنگ بود و کوچه خیابانها سنگر نبرد! بار دیگر موجی از اعتراض و مبارزه قهرآمیز علیه جهانی شدن سرمایه، به راه افتاد و لرزه بر اندام امپریالیستها انداخت. بار دیگر خشم و نفرت توده ها از نظام سرمایه داری در نبردی خونین متبلور شد.

سران هشت کشور موسوم به "جی ۸" دریافتند که حتی اگر در پشت حصارهای آهنین، به زیر چتر بیش از بیست هزار پلیس نیز پنهان شوند، از خشم و انزجار مردم در امان نخواهند بود.

با قلبی آکنده از عشق به توده ها، در فضائی از برابری و همبستگی میان انسان ها از نژاد ها، گروههای قومی و جنسی و با نفرتی آکنده از تمامی اشکال سلطه جوئی، استثمار فرد و جهان سرمایه داری که بر روی سود و مصرف بنا شده وارد جنوا میشویم. چادرهایمان را در پارکی در کنار نیروهای پراکنده و مستقلى که برای بنای یک جامعه مبتنی بر حقوق انسانها مبارزه می کنند، برپا می کنیم.

پرچم های گوناگونی برپاست : از آنارشیست ها، سندیکالیست ها، طرفداران محیط زیست، فعالین اتحادیه های کارگری، روزنامه نگاران مستقل، چپ های مارکسیست، مائوئیستها، پاسفیسست ها، فمینیست ها..... و همه گروههایی که برای یک اعتراض اجتماعی بپا خاسته اند.

در اینجا هر عضوی تنها خود را نمایندگی می کند. برخی در پی رفم و کنترل این دولت جهانی اند، برخی در پی واژگونی این دولت با بازارهای مالی اش و شرکت های غول آسایش و صندوق بین المللی اش و بانک جهانی اش و سازمان تجارتش و سازمان همکاری و توسعه اقتصادی اش.

جنبش ما جهانی شده است و سرمایه در پی خواست جهانی شدنش به ما چنگ و دندان نشان می دهد و خواهان اطاعت مطلق جهانیان از نظم تازه اش می باشد.

سفید پوشان در همه جا سازماندهی مقابله با خشونت پلیس را به عهده دارند. حتی پاسفیسست ها با دستن سفیدشان برای مقابله با باتوم، سگ و گلوله خود را آماده می کنند. بعد از اقدام وحشیانه پلیس علیه راهپیمایان در یوته بوری هر گونه توهمی در بین راهپیمایان از بین رفته، بخصوص که حکومت ایتالیا قبل از شروع کنفرانس سران ۸ کشور، تعداد زیادی تابوت و سردخانه سیار برای شهر جنوا تهیه کرده بود.

زنان خانه دار ایتالیائی سفید ترین لباسهای زیر خود را به بند آویزان و آنرا پرچم خود کرده اند. گویا به فرمان برلوسکونی زنان حق آویختن لباسها را روی تراس ها ندارند. زنان بدرستی ۱۹۲۰ را بیاد آوردند وقتی که به فرمان موسلینی به مناسبت بازدید هیتلر از رم لباسهای شسته شده روی بند آویخته ممنوع اعلام شد.

پلی بین اعتراض زنان و گروههای آنارشیستی ایتالیا زده شد. گروههایی که رنگ سفید را نه نشانه تسلیم بلکه اعتراض دانسته و سراپا سفید پوش بودند.

با سرعت بی سابقه و هنوز نرسیده آماده درست کردن امکانات حفاظتی و تجهیزات دفاعی، تهیه کلاه ایمنی و بطری های پلاستیکی و هر چه در اطرافمان پیدا کردیم، شدید. خبر رسید که پلیس مناطقی از شهر جنوا را که نزدیک محل کنفرانس سران ۸ کشور قرار

داشته منطقه قرمز و ممنوعه اعلام کرده است. تیم هایی برای شناسائی منطقه قرمز فرستاده شد. این قلمرو با حصارهای فلزی با ارتفاع چهار متری محافظت می شد و تمام راه های ورودی ممکن توسط پلیس مسدود شده بود. (دیوار رذالت).

سفید پوشان همین قلمرو را که پلیس منطقه قرمز نامیده بود مبدا کار خود و هدف اصلی خود را عقب راندن پلیس و آزادی این منطقه اعلام کردند.

این گروه ها استراتژی حمله - دفاع را در پیش گرفتند که پس از بحث های بسیار، با توجه به محبوبیت این تاکتیک در افکار عمومی ایتالیا و موفقیت آن در تسخیر زندان پناهندگان میلند مورد موافقت بقیه گروهها قرار گرفت. اعلام شد که به شهر جنوا خسارتی وارد نیاوریم. در استادیوم کارلینی یاد گرفتیم چگونه جلیقه های ضد ضربه باتوم بسازیم. چگونه پاترون های (گلوله های) گاز اشک آور را در سطل های آب خاموش کنیم و سپر حفاظتی بسازیم. در اینجا شیوه های آنارشیستی میلیتانتی و تلاشهای جنگ و گریز گروههای آنارشیست با هدف شکستن سد پلیس و ورود به منطقه ممنوعه قرمز بر بستری از حرکت اجتماعی قرار داشت.

در روز ۵ شنبه ۱۹ اوبلی در تظاهراتی که شعار اصلی آن مرزهای باز و جلوگیری از اخراج خارجیان بود شرکت کردیم. روز جمعه ساعت ها قبل از رسیدن صف راهپیمایان گروههای شبه نظامی با تحریک پلیس شخصی عملیات خود را آغاز کرده بود. در جریان این عملیات به تعدادی مغازه و بانک ها خسارت قابل ملاحظه ای وارد شد. اما پلیس با ۱۸ هزار نفر جلوی این ۱۰۰۰ نفر را نگرفت و واکنشی نشان نداد. حمله پلیس هنگامی شروع شد که راهپیمایان به دیوار رذالت نزدیک شدند.

ابتدا با گاز اشک آور شروع کردند که اثری نداشت. سپس با باتوم و ماشین آب پاش، تانک های شهری هم در حین جولان دادن بودند و مرتب در حال خراب کردن باریکادهای ساخته شده.

بعد از استفاده پلیس از سلاح گرم علیه صفوف جلوی راهپیمایان تاکتیک حمله به دفاع و عقب نشینی مرحله ای تبدیل شد. و این در حالی بود که بخش هایی از منطقه قرمز به تصرف در آمده بود. خبر رسید که تعدادی از راهپیمایان با شلیک گلوله توسط پلیس مجروح شده اند. خبرنگاران مستقل در صفوف جلو قرار داشتند و گویا ساعتی قبل از رسیدن راهپیمایان به منطقه قرمز از تحریکات پلیس شخصی و خسارت زدن به شهر فیلم برداری کرده بودند. علت حمله پلیس در شب شنبه به این مرکز اطلاعات از طرف فروم اجتماعی جنوا از بین بردن فیلم ها و عکس ها اعلام شد.

حمله به پمپ بنزین های شهر برای ساختن کوکتل مولوتوف انجام گرفت. که بیشتر در جهت متوقف کردن تانک ها و حمله و پیشروی پلیس به راهپیمایان بود.

شب جمعه ۲۰ یولی خبر کشته شدن کارلو جولیانی که در حاشیه راهپیمائی سفید پوشان هدف گلوله یک پلیس ضد شورش قرار گرفته بود، رسید. در واقع با شلیک دو گلوله به مغز کارلو به زندگی او خاتمه دادند.

هر گروهی برای راهپیمائی روز شنبه تدارکاتی دید. به عنوان اعتراض قرار شد همه راهپیمایان بازو بند سیاه زده و وارد خیابان شوند و دوباره اقدام به ورود به منطقه قرمز و بر داشتن دیوار «رذالت» کنند.

از همان ابتدای حرکت، راهپیمایان با پلیس ضد شورش درگیر شدند. به دلیل گرمای شدید مردم ایتالیا که مسن تر بودند و در خانه مانده بودند از بالای ساختمان های چند طبقه روی ما آب می ریختند و بسیاری با نشان دادن لباسهای زیرشان با ما و زنانی که لباسهای زیر خود را به عنوان اعتراض پرچم کرده بودند، اعلام همبستگی کردند. در این روز بدنبال سرکوب شدید پلیس، صفوف پاسفیسست ها و آنارشیست ها، مائوئیست ها، فعالان صلح جوی محیط زیست، حمایت کنندگان میلیتانت، جنگل ها در کانادا، زنان، فرمیست ها و چپ های رادیکال و همه و همه بهم پیوستند.

در این روز مردم ایتالیا که نظاره گر این جنگ تمام عیار از طریق رسانه های دولتی شدند از خانه هایشان بیرون آمدند و به دادخواهی خون جویانی با اتوبوس خود را به شهر جنوا رساندند. مردم شهر جنوا نیز در این روز درهای خانه هایشان را باز گذاشتند و به راهپیمایی که خطر دستگیری پلیس تهدیدشان میکرد پناه دادند. برخلاف انعکاس یک طرفه وقایع در رسانه های دولتی ایتالیا که حرکت اجتماعی و اعتراضی در جنوا را به آشوبگری مشتکی جوان خارجی ویلوک سیاه (نیروهای رزمنده ضد فاشیسم با پرچم سیاه و سیاه - قرمز) تقلیل داد، مردم ایتالیا به خشونت بی حد پلیس اعتراض کردند. پلیس به مرکز اطلاعاتی مستقل ایندی می دیبا و مدرسه ای که راهپیمایان و تعدادی خبرنگار را که خواب بودند حمله کرد و بسیاری را زخمی نمود.

فعالین سفید پوش (گروه های «توتی بیانکه» که لباس سفیدشان سمبل بی حقوقی پناهندگان، غیر قانونی ها، بی خانمانها و غیره است، تمام این گروه ها حول محور تاکتیک رزمی حمله - دفاع متحد شدند) و فروم اجتماعی جنوا (ائتلاف تمام گروه های شرکت کننده در اعتراض اجتماعی) یک پارچه به سرکوب خشونت آمیز پلیس اعتراض کردند و اتحادشان را تا هم اکنون با هدف آزادی تمام فعالین از زندانهای ایتالیا حفظ کرده اند.

در این اعتراض ۲۸۰ هزار نفر شرکت کردند. تعداد بسیار بیشتر از این می بود اگر جلوی اتوبوسهایی که پر از معترضین بود گرفته نمیشد، این اتوبوسها را در مرز متوقف کردند. ایستگاههای راه آهن شهر بسته شد. فرودگاه بسته بود ولی با این وجود معترضینی که خود را به شهر رساندند صدای فریاد اعتراض انسانها را علیه جهانی شدن سرمایه. علیه این سیستم به سراسر جهانیان رساندند. اگر چه کارلو جولیانو ۲۲ ساله را کشتند، اما مبارزه تا محو خشونت، تا محو هر گونه سلطه طلبی همچنان به پیش می رود.

یکی از فعالین سازمان زنان ۸ مارس (ایرانی، افغانستانی)

